

Arrest

nr. 81 996 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn en die handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X op 20 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 februari 2012 die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. WILLEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn.

Op 16 mei 2011 diende zij een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer en hierbij legde zij een arbeidsovereenkomst neer.

Op 23 augustus 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

Na een bijkomend onderzoek waaruit bleek dat verzoekster niet meer was tewerkgesteld sinds 15 augustus 2011 en OCMW-steun ontving sinds 1 september 2011, nam de gemachtigde van de

staatssecretaris de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Verzoekster betwist niet dat de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet kan controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan, maar meent dat er geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie. Zo stelt zij dat haar proefcontract bij Belgacom op 15 augustus 2011 niet werd verlengd en dit wegens haar zwangerschap (verzoekster was op dat ogenblik 5 maanden zwanger). Verzoekster betoogt dat het inderdaad correct is dat zij ondanks haar werkloosheid nog zes maanden als werknemer dient beschouwd te worden. Inmiddels zijn de zes maanden verstreken en verzoekster betwist niet dat zij nog geen passende arbeidsbetrekking heeft gevonden. Volgens verzoekster heeft de verwerende partij over het hoofd gezien dat zij op 16 december 2012 van haar zoontje is bevallen. Zij meent dat van haar niet kan verwacht worden dat zij in de twee hierop volgende maanden een tewerkstelling zou kunnen bemachtigen. Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij geheel ten onrechte stelt dat “indien zij een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, verwacht mag worden dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest” en hierdoor niet voldoet aan artikel 40 van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat er gelet op haar zwangerschap geen reële kans bestond. Verzoekster benadrukt dat zij sedert 24 februari 2012 persistent blijft solliciteren.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het debat begrensd wordt door de schendingen die in het verzoekschrift worden aangevoerd. *In casu* voert verzoekster enkel de schending aan van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis van de vreemdelingenwet, zodat het onderzoek van de Raad beperkt is tot deze twee aangevoerde wetsartikelen. De Raad zal op grond van de stukken in het administratief dossier oordelen of de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van deze wetsbepalingen.

Artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste een jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan een jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

In casu wordt niet betwist dat verzoekster een E-kaart heeft verkregen op basis van haar tewerkstelling. Op dat ogenblik was verzoekster een werknemer in de zin van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de arbeidsovereenkomst die verzoekster had afgesloten van bepaalde duur was, met name voor de duur van zes maanden met een proefperiode van 3 maanden. Tevens blijkt dat de arbeidsovereenkomst een aanvang nam op 16 februari 2011. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, werd aldus geen einde gesteld aan haar overeenkomst na afloop van de proefperiode om reden dat ze zwanger was, maar blijkt dat 15 augustus 2011 haar laatste werkdag was ingevolge haar arbeidsovereenkomst van bepaalde duur.

Verzoekster betwist niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan en zo nodig een einde kan stellen aan het verblijfsrecht wanneer niet meer aan de voorwaarden wordt voldaan en wordt vastgesteld dat de vreemdeling een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er *in casu* een dergelijk onderzoek is geschied en dat hierbij werd vastgesteld dat de tewerkstelling van verzoekster een einde nam op 15 augustus 2011 en dat verzoekster sinds 1 september 2011 OCMW steun genoot.

Zoals artikel 42bis, 3° van de vreemdelingenwet het bepaalt, behoudt verzoekster het statuut van werknemer gedurende ten minste zes maanden in zoverre ze zich heeft ingeschreven als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening. Niettegenstaande uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster zich heeft ingeschreven als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening, lijkt de verwerende partij aan te nemen dat aan deze voorwaarde is voldaan aangezien ze in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat verzoekster na afloop van haar arbeidsovereenkomst nog zes maanden als werknemer dient beschouwd te worden, dit is minstens tot 15 februari 2012. De bestreden beslissing dateert van 16 februari 2012, zodat niet anders kan vastgesteld worden dat deze bepaling werd gerespecteerd. Verzoekster betwist niet dat ze werkloos is, evenmin betwist ze dat ze OCMW-steun geniet en aldus ten laste is van het sociale bijstandstelsel en tot slot betwist ze evenmin dat ze gedurende zes maanden nog als werknemer werd beschouwd. Een schending van artikel 42bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster meent dat ze toch nog aanspraak kan maken op een recht van verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, dient vooreerst vastgesteld te worden dat verzoekster niet betwist dat ze geen werknemer is. Verzoekster toont ook niet aan dat ze zelfstandige is en dit blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier. Aldus dient verzoekster aan te tonen dat ze werkzoekende is en dat ze een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld.

In de stukken van het administratief dossier is echter geen enkel spoor terug te vinden van bewijzen dat verzoekster werkzoekende is, zodat op het ogenblik van de bestreden beslissing niet kon worden aangenomen dat er een reële kans was dat ze zou worden tewerkgesteld. Verzoekster betwist dit niet maar legt uit waarom ze geen reële kans op tewerkstelling had. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster niet aantoonde dat ze niet onder de toepassing valt van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster aangeeft dat ze op heden wel actief solliciteert naar werk, dient te worden opgemerkt dat zulks geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing aangezien de sollicitaties waarnaar verzoekster verwijst allen dateren van na de bestreden beslissing. Zo verzoekster meent dat zij nu wel aan de voorwaarden voldoet van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet staat het haar vrij om een nieuwe verklaring van inschrijving aan te vragen, ditmaal als werkzoekende met een reële kans op tewerkstelling.

Verzoekster maakt geen schending van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar gezinsleven en meer bepaald met de geboorte van haar zoontje en met de gevolgen hiervan op haar arbeidsleven. Zij meent

dat het zorgvuldigheidsbeginsel hierdoor wordt geschonden. Voorts lijkt verzoekster aan te geven dat er een disproportionele inmenging in haar gezinsleven is geschied.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van een correcte feitenvinding een einde heeft gemaakt aan het verblijf van verzoekster. Voorts blijkt ook dat de verwerende partij zorgvuldig heeft gehandeld door na te gaan of verzoekster eventueel aanspraak zou kunnen maken op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als werkzoekende. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel werd ook hier aan een correcte feitenvinding gedaan. Opnieuw beroept verzoekster zich op een verschoningsgrond om aan te geven waarom ze niet actief op zoek was naar werk. Niettegenstaande er begrip kan worden opgebracht voor verzoeksters argumenten tast dit echter de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Dergelijke verschoningsgronden zijn immers niet voorzien in de wet en maken ook niet dat verzoekster wel zou voldoen aan de wettelijke voorwaarden.

Bovendien blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met haar gezinsleven in die zin dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat in het belang van haar minderjarig kind ook het verblijf van het kind beëindigd wordt ingevolge de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder. Aangezien de bestreden beslissing zowel voor de moeder als het kind geldt, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissing een inmenging inhoudt in het gezinsleven zoals het bestaat tussen haar en haar kind.

Met haar betoog maakt verzoekster noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk, noch van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU